

Гузен ли е законът,

Тъй нареченият Закон за културно наследство, за съжаление на целокупната българска интелигенция, вече е приет и след второ четене от Народното събрание. Е, не от цялото, пък далеч не и от половината от събранията, защото с 13 на 7 гласа и осемдесет „въздържали се“ бяха отхвърлени разумни предложения, но... такива са правилата на демокрацията.

И още: обсъждането на текстовете в зала ставаше от кумова срама с десетина души, а пред ресорната комисия много от вносителите на поправки не се явиха да ги защитават, разбрали явно безсмислието на труда си след политическата договорка между трите управляващи партии.

Гузна политическа договорка, натиск и изнудване от страна на НДСВ, безволие и безхарактерност от страна на БСП, пълна незаинтересованост на ДПС (изключение беше проблемът с отваряне на молитва на джамиите - култур-

Бойко БАТЕВ,
Зам.-председател
на ВМРО - БНД,
депутат от
Движение
„Напред“

ни паметници) - както искате я наречете пустата му сага „Културен закон“. Ала само безкрайни наивници могат да сметнат за случайност факта, че и първото, и второто гласуване минаха часове преди вота на недоверие към правителството.

Куриозите

с пробутването на „Наследството“ са доволно много и будят ирония у непредубедения свидетел. Поважна е философията на приетите текстове и какво следва от тяхното прилагане.

Да започнем отначало: законът не е антикорупционен. Напротив - крайната усложненост на реги-

страцията, огромните глоби, заплахата от конфискация, силно обтекаемият критерий и краен субективизъм в определянето какво е културна ценност и какво - национално богатство, ще водят до сериозни изкушения сред овластените лица.

„Наследството“ пристъпва с ехидно подозрение към хилядите колекционери, нумизмати и антиквари в България, които от поколения наред издирват, опазват, спасяват, реставрират, а безброй пъти и даряват ценни старини на държавните музеи.

Защо ли една либерална партия като НДСВ, „изповядваща“ свободния дух на частното предприемачество, смята да повери изключително на държавата опазването на националното богатство - не знам, но случайте с ограбените и лошо стопанисвани музейни сбирки в последните десетилетия са потресаващи.

или „царствен“

„Наследството“ откровено лобира за чуждите аукционни и нумизматични къщи, защото затруднява до крайна степен колекционерите, демотивира хората да показват ценностите си и в крайна сметка

насърчавана нелегалния износ

„Наследството“ пише в един от своите одиозни параграфи - всички стари следи от човешка дейност са национално богатство до доказване на противното. Ето как изведнъж стотици хиляди български селски стопани стават нарушители, ако не и престъпници. Върху над 15 млн. дка от 50-те милиона обработваема земя в България се срещат парченца от керамика, трапезна или строителна. Тези земи всяка година се орат, сеят, жънат, копаят. Представят ли си картинката: 200 000 намусени фермери, всеки с по един чувал

чирепи, на опашка пред музеите, чакат за бележка, за да си изорат нивите. Официална бележка, естествено, се дава след внимателно научно изследване от хабилитирани специалисти. Музеите и без това си нямат друга работа, но ето - за следващия половин век Народното събрание им осигури теми за изследвания.

Накрая, уважаеми читатели, ще се опитам да ви представя фундаменталната фигура на Държателя, защото без нея „Наследството“ не би било „съвършено“.

Гражданинът на Република България, притежаващ национално богатство, но не успял да докаже произхода му с официален документ, губи правото на собственост и се задължава да се грижи, опазва, съхранява, реставрира предмета, монетата или каквото там друго е обявил. Според закона почти всяка културна ценност може да бъде вкарана в такава графа.

„По-елегантен“ начин за провеждане на национализация рядко се среща по света!

Официални документи за собственост обаче нямат и част от държавните институции за много от своите експонати. Нямат и милиони от българите, които пазят в домовете си културни ценности. Виновни са, разбира се,

нашите баби и дядовци

загърбили услугите на нотариусите, а през турско - и на кадиите. Какво да правим - един народ без аристокрация е обречен на държателство.

Живее все пак един човек в Републиката, който е Собственикът, защото има черно на бяло за всичко. Симеон Сакскобургготски притежава документи за дворци, земи и ловни хижи, къта документи

за няколко хиляди сребърни чинии с царския монограм. Той може да покаже документи за жезли, ордени, медали,

настолен часовник от английската кралица,

бюро, принадлежало на Бисмарк, и още стотици ценни предмети, съхранявани в българските музеи. Накрая той има документ и за позлатената каляска на онази кралица Мария Антоанета, дето мило предложила на французите пасти, а те за благодарност я пратили на гилотината.

И когато някой слънчев ден се появят скромните юристи на Особата и поискат за Него чиниите, каляските и жезлите, вероятно ще ги получат от скромната ни и дашна държава. После като по план веселият бал с кринолини плавно преминава в пишна гошавка. Подозирам, че след подобна послевична вярност ще има по една сребърна чиния с монограм за всеки, подкрепил закона, наречен тук „Наследството“.

Зер Царят е известен с височайшата си щедрост. ♦